

РЕШЕНИЕ

№ 5041

гр. София, 19.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 05.07.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Татяна Жилова
ЧЛЕНОВЕ: Красимира Милачкова
Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Наталия Дринова и при участието на прокурора Ютеровв, като разгледа дело номер **5139** по описа за **2013** година докладвано от съдия Красимира Милачкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба на Министерство на културата срещу решение от 16.04.2013г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 12-и състав, по НАХД № 10948/2012г. С решението е отменено наказателно постановление /НП/ № НП-3/27.03.2012г., издадено от зам.-министър на културата. С НП на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 20000 лева на основание чл.200, ал.1, предложение второ от Закона за културното наследство (ЗКН).

Ответникът чрез процесуалния си представител изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Прокурорът намира, че последната е неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, XI-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за следното от фактическа и правна страна.

Касационната жалба е депозирана в от надлежна страна в законоустановения срок, поради което е процесуално допустима; разгледана по същество, тя е неоснователна.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административнопроцесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от

първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, XI касационен състав на Административен съд София – град намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази и, че това решение е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му. Последният е постановил обжалваното решение след обективен анализ на събраните доказателства, като е изпълнил задължението си, разглеждайки делото по същество, в хода на съдебното производство да установи с допустимите от закона доказателства, дали е извършено нарушение, обстоятелствата, при което е извършено. Мотивиран така, настоящият състав намира, че разглежданото в настоящото производство решение на СРС е правилно, по съображенията, изложени от районния съд, поради което не ги преповтаря.

Във връзка с доводите на касатора е необходимо да се отбележи, че двата срока по чл.34, ал.1 ЗАНН са отделни, независими един от друг, и изтичането на който и да е от тях преклудира възможността административнонаказателната отговорност да бъде реализирана, дори ако за нея съществува основание. При това, отговорността се изключва с настъпването на по-ранната от двете възможни дати. Изложеното в касационната жалба виждане в насока, че посочената разпоредба следва да бъде възприемана като законово предвиден едногодишен срок от установяване на извършеното административно нарушение не намира основание както в текста на закона, така и в правната доктрина и съдебната практика. Както е посочено в мотивите на обжалваното решение, на 10.06.2011г. на контролния орган са били известни всички релевантни за отговорността обстоятелства и от посочената дата е започнал да тече преклузивният тримесечен срок за съставяне на акт за установяване на административно нарушение (АУАН). След като този срок е бил пропуснат, административният орган не е имал основание да издаде НП.

За пълнота на изложението е необходимо да се отбележи и следното. Неприемлива е тезата, че АУАН е съставен по-късно, тъй като от дружеството е била изисквана документация. След като административнонаказващият орган е приел, че нарушението се състои в извършвана дейност без съгласувани и одобрени строителни книжа от М. на културата, то същият в рамките на служебната си функция би следвало да е информиран, дали същата администрация, към която принадлежи, е съгласувала подобни книжа. В тази връзка следва да се посочи и, че с оглед правомощията си по чл.14, ал. 1, т. 12, буква "в" и т.13 от ЗКН, министърът на културата би следвало да създаде и поддържа организация на дейността, която да гарантира, че нарушенията, свързани с недвижимо културно наследство, ще бъдат в максимална степен предотвратявани, а при извършване на такива, същите ще бъдат своевременно отстранявани; в това число, такава организация е необходимо да гарантира и своевременното информиране на органите, одобряващи и контролиращи законосъобразността на строителните книжа по начин, че засягането на недвижимо културно наследство да бъде откривано преди влизането им в сила, а не впоследствие. Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 1 и ал. 2 от АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд София – град, XI-и касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 16.04.2013г. по НАХД № 10948/2012г.на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 12-и състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.